

Til Retten i Aalborg
Badehusvej 17
9000 Aalborg

Sagerne BS-7-50/2007 og BS 7-235/2007: Vidneerklæring

29. november 2005 lidt hen på eftermiddagen ringede HKP til mig på min arbejdstelefon på kulturredaktionen på NORDJYSKE Stiftstidende og sagde, at han havde besøg af fogeden – og at det var en advokat fra Foreningen af Danske Videogramdistributører, der stod i spidsen for aktionen. De ville beslaglægge ikke bare dele af hans varelager, men – og det var vist det, der chokerede ham mest, også hans computere.

Det rystede også mig, jeg havde jo allerede fulgt sagen længe, og jeg kender HKP som en uhyre omhyggelig og troværdig person, så sanktioner af den karakter lød helt ude af perspektiv.

Jeg reagerede ved at foreslå, at jeg kom med det samme, så vidt muligt sammen med en fotograf, for at dokumentere forløbet og prøve at få en forklaring på, hvad der var så farligt ved Laserdisken, at dens computere skulle beslaglægges.

Vi var netop for ikke så længe siden begyndt at lave tv-nyheder på NORDJYSKE på det tidspunkt, så jeg håbede på også at få en tv-fotograf med – også fordi vi så kunne udsende nyheden allerede samme dag i stedet for at måtte vente til næste morgens avis.

Jeg fik en fotograf, Grete Dahl, med det samme – og vi hastede ud af døren og var inde ved Laserdisken på under 10 minutter, begge meget obs på situationen – det er usædvanligt at have muligheden for at være så tæt på en nyhed, mens den sker, og det er i sig selv en særlig omstændighed, at både retsvæsen og to parter er aktive på stedet og i forløbet.

Jeg besluttede sammen med fotografen at lade som ingenting og bare gå ind i butikken, som om den var almindeligt åben. Vi kunne ret beset heller ikke vide andet.

Fotografen gjorde sig klar til at tage fastbilleder og optage tv, mens jeg gik op til disken for at få kontakt med Hans Kristian – men han var optaget bagude i kontoret. I stedet henvendte jeg mig til en af hans folk, der stod sammen med en yngre mand uden hår, iført jakkesæt. Jeg præsenterede mig som journalist fra NORDJYSKE. Den yngre mand svarede, at han var advokat for FDV, Lars Segato, og jeg spurgte, om det var rigtigt opfattet af mig, at der var tale om en ransagning og beslaglæggelsesforretning. Lars Segato svarede, at der var en fagedforretning i gang og sagde, at jeg og fotografen skulle forlade butikken. Jeg spurgte så, hvad hans rolle var, siden han mente at kunne smide os ud, selv om vi var blevet tilkaldt af butikkens indehaver. Segato gentog, at jeg ikke havde noget at gøre her og at der ikke måtte fotograferes - og sagde så, at jeg bare kunne spørge fogeden. Han viste mig hen til hende – en dame, der sad på en stol eller taburet indenfor døren med et chartek eller en mappe på knæene, mørkhåret og i mørkt tøj.

Jeg gik hen til hende og præsenterede mig igen, denne gang med pressekortet i hånden. Hun så ikke på det, men så mig ind i øjnene, idet hun sagde: Her er ikke adgang for pressen, vi er i gang med en fagedforretning.

Jeg sagde: Men det er vel ikke noget, der ikke tåler offentlighedens lys.

Hun svarede en anelse skarpt: Når fagedforretningen kører, er lokalerne her at betragte som en retssal, og her afgør retten hvem, der har adgang. Jeg skal bede jer forlade lokalet.

Da jeg gjorde mine til at tøve og protestere endnu engang, trak min fotograf mig i armen og sagde: Kom vi går nu.

Da vi kom ud, sagde fotografen: Det er Dorete Bager nede fra retten. Det er hende, der er foged. Hvis du var blevet ved, kunne hun formentlig have knaldet dig for foragt for retten.

Jeg sagde så, at vi vel i hvert fald ikke kunne forhindres i at filme og fotografere udenfor, så Grete tog billeder af facaden og lavede derefter en optagelse af mig, der stod foran døren ind til butikken og improviserede en speak i stilen: "Filmbutikken Laserdisken blev i dag uden varsel lukket på grund af en fogedforretning i forbindelse med endnu et angreb mod forretningen fra Foreningen af Danske Videogramdistributører. Herinde bag den lukkede dør bag mig, er fogedforretningen i fuld gang, efter at NORDJYSKEs medarbejdere for et øjeblik siden blev bortvist fra lokalet af fogeden under henvisning til, at butikken nu var forvandlet til en retssal..."

Det var vigtigt for mig at have noget med hjem, vi kunne sende i tv, men da vores tv-redaktion havde set det igennem, blev det besluttet at det var ubrugeligt på grund af min meget beskedne erfaring med, hvordan man optræder foran et kamera. Jeg protesterede – men efter at have gennemset det, måtte jeg give dem ret. I stedet satte jeg mig ned for at skrive en artikel om det passerede efter at have orienteret nyhedschefen om, hvad jeg havde på vej. Han satte plads af til en hel side i lyset af den drastiske fremgangsmåde, fogedretten havde valgt at medvirke i – og også i lyset af, at vi på avisen har dækket de mange angreb på Laserdisken ganske tæt.

Efter et stykke tid ringede Hans Kristian Pedersen igen og spurgte, hvor vi var blevet af. Han havde haft sin opmærksomhed på fogedforretningens interesse for butikkens computere, så han havde ikke set, at vi var gået. Jeg fortalte, at Dorete Bager havde smidt os ud, inden jeg havde fået kontakt med ham og fik endnu engang bekræftet, at det gjaldt beslaglæggelsen af computere. Han fortalte også, at han havde fået lov at beholde computere og i stedet lade filerne kopiere, så hans forretning ikke skulle være tvunget til at lukke på stedet. Han var meget overrasket over, hvor stor magt FVDs advokat havde i forløbet – og han var tydeligt chokeret over, at retten havde tvunget ham til at udlevere alle filer fra sine forretningscomputere til FVD, som jo rettelig er hans konkurrent på det forretningsmæssige plan, ikke bare modstander i en meget langvarig strid om retten til at forhandle filmmateriale.

Længere kom vi ikke på det tidspunkt – han var fortsat meget optaget af, hvad fogeden og hendes folk lavede i hans forretning – og jeg havde en deadline at overholde og en ikke helt ukompliceret artikel at gøre færdig.

En hel del senere, mens jeg så småt var ved at holde en sen fyraften, ringede Hans Kristian Pedersen så igen. Han fortalte om, hvad der var sket siden – også om, at Lars Segato havde forlangt, at en lang række af Laserdiskens film skulle beslaglægges, fordi de ikke opfyldte de betingelser, FDV havde fastsat. Han fortalte også om, hvordan beslaglæggelsen af de mange film var foregået, også at advokaten fra videobranchen ikke engang selv kunne udpege, hvilke film, der skulle beslaglægges. Da han så fortalte, at Dorete Bager havde foreslået, at Hans Kristian Pedersen selv og hans egne folk kunne sortere filmene ud, og at de oven i købet havde gjort det, sagde jeg til ham, at man også kan være for medgørlig. "Jeg ville da have ladet hende syde i sit eget fedt. Hvis de ikke engang er professionelle nok til at udføre deres arbejde, skulle de måske finde noget andet at lave", var min kommentar. Men han havde været træt af det hele og ville gerne have dem ud, så arbejdet kunne komme i gang igen. Da fogeden havde set, hvor meget de beslaglagte film fyldte, havde hun oven i købet fået den ide, at Laserdisken selv kunne opbevare dem under beslaglæggelsesperioden. Også det havde HKP sagt ja til, og også det sagde jeg til ham, at jeg fandt helt urimeligt medgørligt. "Lad dem da selv ligge og rode med alle de film, det kan da ikke være din opgave", sagde jeg.

Men HKP mente nu ikke, det kunne skade at opføre sig ordentligt, og det burde han vel for så vidt også have haft ret i.

Lars Borberg
Gjøl, 20.04.2013

